

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 6/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpených Advokátska kancelária ANDRAŠOVIČ & PARTNERS, s. r. o., Lermontovova 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Eduard Andrašovič, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Levice sp. zn. 11 C 761/2015 zo 17. mája 2016, rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 604/2016 z 28. septembra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 54/2018 z 30. januára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]
[REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej spolu len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 761/2015 zo 17. mája 2016, rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 604/2016 z 28. septembra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 54/2018 z 30. januára 2020.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sa v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 761/2015 domáhali voči žalovanému – Slovenskej republike, zastúpenej Úradom geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa § 9 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) v sume 42 931,80 € s príslušenstvom. Uplatnená náhrada škody pozostáva z náhrady za zdevastovaný nábytok, zdevastované a zničené zariadenie rodinného domu v sume 25 617 € a z náhrady nákladov v sume 17 314,80 €, ktoré sťažovateľom mali vzniknúť v súvislosti so zaplatenými súdnymi poplatkami a trovami právneho zastúpenia v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III sp. zn. 28 Cb 249/2003. Sťažovatelia dôvodnosť nároku opierajú o skutočnosť, že škoda im vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu Správy katastra Levice, za ktorý považujú nečinnosť Správy katastra Levice, ktorá v rozpore s ustanovením § 39 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov bezdôvodne

nevyznačila poznámku na [REDAKOVANÉ], kat. úz. [REDAKOVANÉ], týkajúcu sa prebiehajúceho súdneho konania na Okresnom súde Bratislava III sp. zn. 28 Cb 249/2003 (iniciovaného sťažovateľmi ako žalobcami, ktorého predmetom bolo určenie neplatnosti zmlúv o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti evidovanej na [REDAKOVANÉ], kat. úz. [REDAKOVANÉ]), a to v súlade s požiadavkou Okresného súdu Bratislava III z 26. júla 2004.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 11 C 761/2015 zo 17. mája 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľov zamietol.

4. Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 604/2016 z 28. septembra 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. V odôvodnení rozsudku krajský súd okrem iného konštatoval:

„Odvolací súd sa stotožnil s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj s jeho odôvodnením vo výroku, pretože súd prvej inštancie urobil správny právny záver a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ním citovanými, správne aplikovanými zákonnými ustanoveniami, na ktoré aj odvolací súd poukazuje.

V súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom bolo potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom a ak tento orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Keďže podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na súde je predbežné prerokovanie na príslušnom úrade, v súdnom konaní je predmetom skutkového a právneho posúdenia správneho úradného postupu iba vytýkaný nesprávny úradný postup orgánu štátu, ktorí poškodení uviedli v návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom úrade a nie aj ďalšie v priebehu konania uvádzané pochybenia konajúceho orgánu, ktoré doposiaľ neboli predbežne prerokované s príslušným orgánom. Súd prvej inštancie správne postupoval, keď sa zaoberal tým, či postupom Správy katastra Levice

pri zápise poznámky o prebiehajúcom súdnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie urobil záver, že Správa katastra Levice nesprávne postupovala, keď neodstraňovala nedostatky žiadosti Okresného súdu Bratislava III a následne nevykonala zápis tejto poznámky, ale predmetnú žiadosť súdu zaslala žalobkyni. Správe katastra Levice bola žiadosť súdu o zápis poznámky riadne doručená dňa 27.07.2004 a zápis poznámky mohol byť na tom základe zapísaný na príslušný list vlastníctva, pričom odo dňa 15.04.2004 bolo ustanovenie § 39 ods. 1 katastrálneho zákona novelizované a vymedzenie poznámok, ktoré správa katastra je povinná zapísať, je uvedené len demonštratívne. Nič teda nebránilo, aby správa katastra po odstránení nedostatkov žiadosti súdu o zápis poznámky tento zápis vykonala s ohľadom aj na účel, ktorý má kataster nehnuteľnosti plniť, t. j. poskytovať pravdivé informácie o právnych vzťahoch k nehnuteľnostiam. V zmysle § 5 ods. 3 katastrálneho zákona v znení účinnom do 31.12.2007 poznámka je úkon správy katastra, ktorý je určený na vyznačenie skutočností alebo pomeru vzťahujúceho sa k nehnuteľnosti alebo na osobu a ktorý nemá vplyv na vznik, zmenu ani na zánik práv k nehnuteľnostiam. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide iba o informatívnu poznámku a že samotný zápis poznámky nikoho neobmedzuje. Zápis poznámky má iba informatívny charakter, preto aj ak poznámka o prebiehajúcom súdnom konaní bola zapísaná, zapísanému vlastníkovi by nič nebránilo s touto nehnuteľnosťou nakladať.

Súd prvej inštancie správne posúdil aj to, že medzi vznikom škody na strane žalobcov a nesprávnym úradným postupom Správy katastra Levice nebola preukázaná príčinná súvislosť. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov je zodpovednosťou objektívnou, ktorej nie je možné sa zbaviť a ktorá je založená na splnení zákonných podmienok. Základné predpoklady vzniku zodpovednosti podľa uvedeného zákona súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku správne rozviedol a správne konštatoval, že nesplnením hoci len jedného z troch predpokladov, nevniká zodpovednosť za škodu, keďže všetky tieto podmienky musia byť v konkrétnom prípade splnené súčasne. Ak príčinou vzniku škody bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, pričom nestačí ak je iba sprostredkovaný.

V danej veci došlo od roku 2003 k celému radu prevodov vlastníctva k nehnuteľnostiam na ďalšie osoby. Ani v prípade, ak by Správa katastra urobila zápis poznámky o prebiehajúcim súdnom konaní, nebolo by možné ustáliť, že by iba na základe zápisu poznámky na liste vlastníctva nebolo k týmto prevodom došlo. Ak aj [REDACTED] v tomto konaní tvrdil, že kúpnu zmluvu by v prípade zápisu poznámky o prebiehajúcim súdnom konaní nebol uzatvoril, neznamená to, že by zmluva o prevode vlastníckeho práva nebola bývala uzavretá s niekým iným. Preto tvrdenie žalobcov, že v prípade zápisu poznámky by [REDACTED] nebol uzatvoril kúpnu zmluvu, nemá žiadny vplyv na reálnu možnosť prevodu nehnuteľnosti v súlade so zákonom na inú osobu a takému prevodu by ani poznámka na liste vlastníctva o prebiehajúcim súdnom spore nemohla zabrániť. Z tohto pohľadu otázka, či [REDACTED] mal alebo nemal vedomosť o prebiehajúcim súdnom konaní, nemá právny význam. Príčinou vzniku škody na strane žalobcov teda nemohol byť nesprávny úradný postup Správy katastra Levice. Prípadná zapísaná poznámka mohla prípadného kupujúceho iba informovať, že ohľadne nehnuteľnosti prebieha súdne konanie, ale z právneho hľadiska by zápis poznámky nemohol zabrániť prevodu nehnuteľnosti.

Odvolací súd poznamenáva, že i v prípade konštatovania nesprávneho úradného postupu Správy katastra Levice, v dôsledku ktorého by mohla vlastníkom nehnuteľností škoda vzniknúť, taká škoda, akú si uplatňovali žalobcovia, by nesporne nebola v príčinnej súvislosti s postupom uvedeného orgánu. Totiž ak žalobcom v inom konaní vznikli trovy konania, ktorými boli aj trovy právneho zastúpenia a súdne poplatky, potom o nich musel rozhodovať súd v konaní o určenie neplatnosti zmlúv a o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam. V konaní Okresného súdu Bratislava III o nich napokon aj bolo rozhodnuté, a to tak, že s ohľadom na čiastočný úspech žalobcov bolo vyslovené, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Pokiaľ by žalobcovia boli obmedzili žalobný petit len na žalobu o určenie vlastníckeho práva, v ktorej boli plne úspešní, a nepožadovali by súčasne aj určovanie neplatnosti mnohých právnych úkonov, v čom boli neúspešní, bol by predpoklad, že by boli úspešní aj v priznaní všetkých účelne vynaložených trov konania v súlade s ustanovením § 137 a § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Jednoducho, za trovy vynaložené v konaní určenie neplatnosti viacerých právnych úkonov a o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, ktoré žalobcom s ohľadom na výsledok konania

neboli rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. priznané, Správa katastra Levice znášať nemôže; opačný záver by nezodpovedal vyššie uvádzaným právnym predpisom. Taký istý záver sa týka aj škody spôsobenej na poškodenom a zničenom nábytku a zariadení nehnuteľností žalobcov, keďže za škodu by zodpovedali priamo osoby, ktoré túto škodu zapríčinili svojím protiprávnym konaním (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka). Poškodený a zničený nábytok a zariadenie žalobcov by rovnako nebolo v príčinnej súvislosti s postupom Správy katastra Levice v nadväznosti na nezapísanú poznámku o začatí konania o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti. “

5. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Cdo 54/2018 z 30. januára 2020 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) odmietol. V odôvodnení uznesenia okrem iného uviedol:

„Žalobcovia v úvode dovolania uviedli, že dovolanie odôvodňujú zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f/ CSP, avšak v dovolaní ani len slovným vyjadrením nevystihli niektorý pojmový znak významný z hľadiska zadenovania procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Aj pri posudzovaní ich dovolania podľa obsahu (článok 11 CSP a § 124 ods. 1 CSP) nie je zrejmé, či vôbec namietajú existenciu procesnej vady zmätočnosti uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod teda nie je vymedzený spôsobom zodpovedajúcim § 431 ods. 2 CSP.

Žalobcovia podali dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Dovolací súd je viazaný len

tým, ako dovolateľ právnu otázku nastolí, nie už tým, pod ktoré písmeno ustanovenie § 421 CSP ju podradí.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 C. s. p. z obsahu dovolania možno vyvodiť, že nastolená právna otázka tkvie v tom, či nesprávny úradný postup Správy katastra Levice, spočívajúci v nezapísaní poznámky na [REDAKOVANÉ], je hlavnou, podstatnou príčinou, v dôsledku ktorej im vznikla škoda.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 24. februára 2011, sp. zn. 3Cdo/313/2009 skonštatoval, že otázka príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a konkrétnou škodou je síce v prvom rade otázkou skutkovou, pričom súd zisťuje jej existenciu, avšak záver, či v konkrétnom prípade je či nie je daná príčinná súvislosť, je súčasne otázkou právnou, pretože súd tak robí záver o existencii jedného z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, pričom tento právny záver je samozrejme závislý na skutkovom zistení. Ak by príčinou vzniku škody bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastane. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, ale stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú.

Z hľadiska skutkového bolo zistené, že k majetkovej ujme na hnutelných veciach, tvoriacich nábytok a zariadenie rodinného domu, došlo v priamej súvislosti s konaním tých, ktorí tieto hnutelné veci pri sťahovaní zničili, zdevastovali a tých, ktorí svojim konaním priamo zapríčinili, že došlo k znehodnoteniu a zdevastovaniu týchto vecí. Priamou a bezprostrednou príčinou škody je teda konanie tretích osôb, konanie ktorých zapísanie /nezapísanie/ informatívnej poznámky žiaden, ani sprostredkovaný vplyv nemalo. Ďalej bolo zistené, že žalobcovia museli vynaložiť v konaní o určenie vlastníctva nimi uvádzané náklady v dôsledku toho, že museli navrhovať pristúpenie ďalších účastníkov do konania v dôsledku následných prevodov vlastníctva k dotknutej nehnuteľnosti. Zapísanie informatívnej poznámky o začatí súdneho konania o určenie vlastníctva na [REDAKOVANÉ], kat. úz. [REDAKOVANÉ] Správou katastra Levice preto nemohlo zabrániť prevodom nehnuteľností vedených na uvedenom liste vlastníctva, nakoľko informatívna poznámka zapísaná na liste vlastníctva nemohla mať vplyv na vznik, zmenu ani zánik práv k nehnuteľnostiam, a teda ani práv vlastníckych.

Z uvedeného možno uzavrieť, že pri riešení nastolenej právnej otázky sa odvolací súd neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), a preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ C. s. p.“

6. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uvádzajú, že právne závery najvyššieho súdu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 194/2010 z 30. marca 2011, sp. zn. 1 Cz 41/1990, pričom argumentujú:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej praxi riešil otázku vynaloženia trov nutnej obhajoby ako skutočnú škodu, ak bolo preukázané, že trovy nutnej obhajoby sú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Konštatovanie dovolacieho súdu, že odvolací súd sa neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe je v rozpore s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vo vynesенých rozsudkoch považuje trovy v konaní, ktoré musel poškodený vynaložiť v súvislosti s nesprávnym úradným postupom správneho orgánu za majetkovú škodu, ktorá vznikla v priamej súvislosti s nesprávnym úradným postupom.“

Sťažovatelia popisujú, čo je zmyslom náhrady škody, čo je potrebné rozumieť pod pojmom nesprávny úradný postup a citujú relevantnú právnu úpravu. Sú názoru, že správa katastra bola povinná poznámku zapísať.

Tiež uvádzajú: *«Na strane žalobcu v pôvodnom konaní bolo sedem účastníkov, čo je priamy dôsledok nezapísania poznámky o prebiehajúcom súdnom konaní. Priamou príčinou nesprávneho úradného postupu žalovaného, spočívajúceho v nezapísaní poznámky na list vlastníctva, bolo zaplatenie kúpnej ceny za nehnuteľnosť zo strany žalovaného v 7. rade, ktorý rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, nenadobudol nehnuteľnosť do svojho vlastníctva a musel ju vrátiť skutočným vlastníkom. Žalovaný v 7. rade [REDAKOVANÉ] – štátom zriadená štátna rozpočtová organizácia, zaplatila prvý krát cenu nehnuteľnosti nevlastníkovi a je zároveň povinná zaplatiť škodu na nehnuteľnosti a nájomné za obdobie jej nezákonného užívania skutočným vlastníkom nehnuteľnosti. Štát sa v tomto prípade nesúdil so žalobcom v tomto konaní a nevymáhal si škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Správy katastra Levice. Z prípisu Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny zo dňa 09.10.2006 vyplýva, že šetrením MPSVaR zistilo, že [REDAKOVANÉ].*

ktorý zakúpil naše nehnuteľnosti v roku 2006 skúmal zápis v katastri nehnuteľností, keďže však žiaden zápis poznámky alebo iného obmedzenia zapísaný na LV nebol, tak nemal dôvod pochybovať o vlastníctve predávajúceho.

Zápis poznámky slúži na ochranu osôb, ktoré tvrdili že, sú vlastníkami nehnuteľnosti aj keď táto bola evidovaná na iný subjekt a podali na súd určovaciu žalobu. Takisto slúžil aj na informácie o tom, že vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti je sporné, čo samozrejme malo dopad na rozhodnutie o kúpe resp. nekúpe spornej nehnuteľnosti.

V prípade vyznačenia poznámky na LV Správou katastra Levice, by bol každý vlastník nadobúdajúci nehnuteľnosť, len dočasným vlastníkom a to do meritórneho rozhodnutia vo veci. V takom prípade by si každý vlastník musel byť vedomý pasívnej legitimácie v súdnom spore (k čomu napokon došlo), vydaním predbežného opatrenia bol obmedzovaný vo svojich vlastníckych a užívачích právach (vlastník pribratí do konania v štvrtom rade, mal zákaz nielen previesť, ale aj užívať nehnuteľnosť, čo bola priama príčina nesprávneho úradného postupu) aj (vlastník v siedmom rade mal zákaz nakladať s nehnuteľnosťou a zničiť ju). Všetky uvedené obmedzenia obmedzujúce nakladanie s nehnuteľnosťou a jej užívanie, boli v priamej príčinnej súvislosti s nezapísaním poznámky.

Sťažovatelia počas celého doterajšieho konania poukazovali na skutočnosť, že Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 249/2003 dňa 23.07.2009 vyhovel návrhu sťažovateľov a s účinkami *ex tunc* určil vlastníctvo sťažovateľov k nehnuteľnostiam zapísaným na [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ]. Sťažovatelia nikdy neprestali byť vlastníkami predmetných nehnuteľností. Zákonnou povinnosťou Okresného súdu Levice, bolo vysporiadať sa so skutočnosťou, že sťažovatelia žiadali zapísať poznámku v súlade s ustanoveniami katastrálneho zákona a to podaním z 25.10.2003, kataster však poznámku bezdôvodne nezapísal a dňa 9.12.2003 Správa katastra Levice reagovala tak, že vrátila podanie a prílohu, pričom Okresný súd Levice mal predmetnú nečinnosť Správy katastra Levice, posúdiť a aplikovať ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávny úradný postup. S poukazom na ustanovenie § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, (ďalej v texte tiež ako „ZoZ“) ktorý nadobudol účinnosť dňom 01.07.2004.

... právne závery Okresného súdu Levice obsiahnuté v Rozsudku 1, vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Sťažovatelia v tomto smere poukazujú na naplnenie hlavnej a podstatnej príčiny nesprávneho úradného postupu Správy katastra Levice spočívajúceho v nezapísaní poznámky na [REDACTED], v dôsledku ktorej bola sťažovateľom spôsobená majetková škoda vo výške 42.931,80 Eur spočívajúca v poškodení/zničení zariadenia nehnuteľnosti sťažovateľov zapísanej na [REDACTED], k. ú. [REDACTED] a v náhrade nákladov za účelne vynaloženú ochranu vlastníckeho práva sťažovateľov. Ak by Správa katastra Levice vyznačila na [REDACTED] poznámku tak, ako jej ukladali právne predpisy platné a účinné v danom čase (práve v nedodržaní platných a účinných právnych predpisov spočíva nesprávny úradný postup) nedošlo by k následným prevodom na ďalšie osoby, sťažovatelia by až do skončenia sporu vo veci samej domovú nehnuteľnosť užívali, ochránila by ich polícia pred násilným vyhodením (pri ktorom došlo k zničeniu zariadenia nehnuteľnosti (nepriaznivý následok hlavnej a podstatnej príčiny nesprávneho úradného postupu). [REDACTED] by nehnuteľnosť nebol kúpil a nebol by ju vrátane jej zariadenia zdevastoval a sťažovatelia by neboli nútení uplatňovať si svoje právo na náhradu škody súdnou cestou. Nesprávny úradný postup Správy katastra Levice, spočíva v nedodržaní platných a účinných právnych predpisov o zápise poznámky, je to v reťazi príčin a následkov hlavná príčina vzniku majetkovej škody...

Za účelom preukázania príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom Správy katastra Levice a škodou sťažovateľov, sťažovatelia navrhli Okresnému súdu Levice vykonať dokazovanie, a to výsluch subjektov, ktoré nadobudli nehnuteľnosti zapísané na [REDACTED], k. ú. [REDACTED] a to vrátane [REDACTED], či by boli kúpili predmetné nehnuteľnosti, ak by bola na [REDACTED] zapísaná poznámka, ktorej zápis Správa katastra Levice bezdôvodne a v rozpore s vtedy platnými a účinnými právnymi predpismi, nevykonala. Sťažovatelia majú za to, že Okresný súd Levice neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Úlohou súdu nebolo zisťovať právne hľadisko nezapísania poznámky na prevod nehnuteľností, ale porušenia zákonných ustanovení/ pravidiel uvedených právnymi normami, konkrétneho subjektu pri výkone právomoci štátneho orgánu. Okresný súd Levice

sa v Rozhodnutí 1 odklonil od zákonnej definície nesprávneho úradného postupu, čoho dôsledkom došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a nezisteniu úplného skutkového stavu. Odvolací súd citovaný postup prvoinštančného súdu vo svojom rozsudku potvrdil, bez ohľadu na odklonenia sa od ustálenej judikatúry.

Porušenie citovaného ústavného práva vzhľadajú v nesprávnom právnom posúdení svojho žalobného návrhu zo strany prvoinštančného súdu, odvolacieho ale i dovolacieho súdu, pri posúdení otázky nesprávneho úradného postupu pri výkone právomoci štátneho orgánu a práva na náhradu škody, vzniknutej v súvislosti s nesprávnym úradným postupom.»

7. Ústavný súd uvádza, že v petite ústavnej sťažnosti sťažovatelia žiadajú ústavný súd o vyslovenie porušenia ich práv postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, z celkového kontextu ústavnej sťažnosti, z argumentácie v nej obsiahnutej je však zrejmé, že k porušeniu ich práv malo podľa sťažovateľov dôjsť rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu. Zároveň z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S poukazom na § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd ustálil, že sťažovatelia ústavnou sťažnosťou namietajú porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou zároveň domáhajú zrušenia rozsudku okresného súdu a náhrady trov konania.

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon o ústavnom súde.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

16. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom, krajským súdom a najvyšším súdom. Poukazujú na skutočnosť, že podľa judikatúry najvyššieho súdu trovy v konaní, ktoré musel poškodený vynaložiť v súvislosti s nesprávnym úradným postupom správneho orgánu, predstavujú majetkovú škodu, ktorá vznikla v priamej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. S ohľadom na túto okolnosť sú názoru, že krajský a najvyšší súd sa v predmetnej veci odklonili od rozhodovacej praxe. Sťažovatelia vyjadrujú presvedčenie, že Správa katastra Levice sa nezapísaním poznámky o prebiehajúcom súdnom konaní o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti dopustila nesprávneho úradného postupu, pričom práve tento nesprávny úradný postup je hlavnou príčinou vzniku škody sťažovateľov. Ak by bola poznámka zapísaná na liste vlastníctva, [REDAKOVANÉ] by spornú nehnuteľnosť nekúpil, nedošlo by teda ani k vyst'ahovaniu sťažovateľov a zničeniu, poškodeniu zariadenia nehnuteľnosti, zároveň v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti by sa okruh žalovaných nemenil, čo by malo vplyv na výšku sťažovateľmi vynaložených trov konania.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu

17. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže

byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodit' ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 128/04, II. ÚS 734/2017).

18. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 373/2014).

19. Ako z ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovatelia proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie, o ktorom následne rozhodol krajský súd, preto právomoc krajského súdu na preskúmanie rozsudku okresného súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti.

20. Vychádzajúc z uvedeného, bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľov v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu

21. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu

ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

22. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň sa podľa čl. 51 ods. 1 ústavy možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne podľa čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (III. ÚS 298/2018).

23. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov.

24. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

25. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

26. Ústavný súd uvádza, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti musí mať na zreteli, že podstatou rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, a nie posudzovanie jeho právnej perfektnosti ani jeho prípadné „vylepšovanie“ (m. m. IV. ÚS 325/08, IV. ÚS 218/2010). Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek možnej nezákonnosti alebo procesného pochybenia, či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd teda nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto zásadne nemôže meritórne preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, pri vydaní ktorých súdy rešpektovali požiadavky vyplývajúce z obsahu základných práv ustanovených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu svojím vlastným názorom iba v prípade, ak by tento bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný (I. ÚS 131/2018).

27. K rozsudku krajského súdu ústavný súd uvádza, že krajský súd v zhode s okresným súdom dospel k záveru, že zápis poznámky o vedení konania o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti má iba informatívny charakter, preto ak by aj poznámka o prebiehajúcom súdnom konaní bola zapísaná, zapísanému vlastníčkovi by nič nebránilo

s touto nehnuteľnosťou nakladať. Medzi vznikom škody (tak v časti náhrady škody pozostávajúcej z trov konania, ako aj náhrady škody za zničené zariadenie) na strane sťažovateľov a nesprávnym úradným postupom Správy katastra Levice nebola preukázaná príčinná súvislosť ako jeden z troch predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, zodpovednosti žalovaného za škodu. Krajský súd predmetné závery a úvahy, ktorými sa riadil, vo svojom odôvodnení rozviedol vyčerpávajúcim spôsobom, jeho argumenty sú zrozumiteľné, pričom ich nemožno prima facie vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a cieľ na vec sa vzťahujúcej a súdom aplikovanej právnej úpravy.

28. Krajský súd skúmal existenciu predpokladov zodpovednosti za škodu a vysvetlil, prečo ich nepovažuje za splnené. Nemožno konštatovať, že s ohľadom na zistený skutkový stav, interpretáciu príslušnej právnej normy, subsumpciu zisteného skutkového stavu pod právnu normu, prijaté právne závery by rozhodnutie krajského súdu vykazovalo znaky zjavnej svojvôle a že súd nerešpektoval požiadavky vyplývajúce z obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Za tohto stavu, ako už ústavný súd uviedol (bod 26), neprináleží mu skúmať a hodnotiť, či právne závery prijaté krajským súdom v predmetnej veci možno v konečnom dôsledku označiť za správne. Skutočnosť, že sťažovatelia s právnym záverom krajského súdu nesúhlasia, sama osebe nepostačuje na vyslovenie porušenia práv sťažovateľov.

29. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia označených práv rozsudkom krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu

30. Ústavný súd uvádza, že všeobecný súd v zásade nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi jeho postup v civilnom sporovom konaní. Takýmto predpisom je aj Civilný sporový poriadok. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, čo platí pre všetky konania vrátane dovolacích (§ 419 a nasl. Civilného sporového poriadku).

31. Ústavný súd tiež podotýka, že obsahom základného práva na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je garancia, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

32. Uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľov proti rozsudku krajského súdu odmietnuté pre jeho neprípustnosť, pričom ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania), ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal a vyrovnal s dôvodmi sťažovateľov, ale pretože sa s nimi nestotožnil, odmietol dovolanie ako procesne neprípustné.

33. Podľa názoru ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne a nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu procesné právne normy výslovne umožňujú, a aj preto použitý spôsob v konkrétnom prípade neznamená odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

34. Najvyšší súd sa zaoberal sťažovateľmi v dovolaní namietanou vadou rozsudku krajského súdu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, ako aj vadou nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo vzťahu k vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku konštatoval: „... v dovolaní ani len slovným vyjadrením nevystihli niektorý pojmový znak významný z hľadiska zadefinovania procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Aj pri posudzovaní ich dovolania podľa obsahu (článok 11 CSP a § 124 ods. 1 CSP) nie je zrejmé, či vôbec namietajú existenciu procesnej vady zmätočnosti uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod teda nie je vymedzený spôsobom zodpovedajúcim § 431 ods. 2 CSP.“ Pokiaľ ide o v dovolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, najvyšší súd dospel k zisteniu, že sťažovateľmi v dovolaní nastolená právna otázka tkvie v tom, či nesprávny úradný postup Správy katastra Levice, spočívajúci v nezapísaní poznámky na list vlastníctva, je hlavnou, podstatnou príčinou, v dôsledku ktorej sťažovateľom vznikla škoda. Najvyšší súd poukázal v tejto

súvislosti na závery vyslovené v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 313/2009 a zdôraznil, že priamou, bezprostrednou príčinou vzniku škody na hnutelných veciach sťažovateľov bolo konanie tretích osôb, ktoré tieto veci pri sťahovaní zničili, znehodnotili. Zároveň sťažovatelia museli vynaložiť v konaní o určenie vlastníctva nimi uvádzané náklady v dôsledku toho, že museli navrhovať pristúpenie ďalších účastníkov do konania v dôsledku následných prevodov vlastníctva k dotknutej nehnuteľnosti. Zapísanie informatívnej poznámky o začatí súdneho konania o určenie vlastníctva na list vlastníctva Správou katastra Levice nemohlo zabrániť prevodom nehnuteľností vedených na uvedenom liste vlastníctva, pretože informatívna poznámka zapísaná na liste vlastníctva nemohla mať vplyv na vznik, zmenu ani zánik práv k nehnuteľnostiam, a teda ani práv vlastníckych. Najvyšší súd tak na základe uvedeného konštatoval, že pri riešení nastolenej právnej otázky sa krajský súd neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, preto najvyšší súd dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku.

35. Ústavný súd uzatvára, že takýto postup najvyššieho súdu plne zodpovedal ustanoveniam Civilného sporového poriadku upravujúcich dovolacie konanie. Najvyšší súd sa s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľov vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a výklad najvyšším súdom aplikovaných právnych noriem neodporuje ich podstate a zmyslu.

36. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietali, že „*Konštatovanie dovolacieho súdu, že odvolací súd sa neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe je v rozpore z rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vo vynesených rozsudkoch považuje trovy v konaní, ktoré musel poškodený vynaložiť v súvislosti s nesprávnym úradným postupom správneho orgánu za majetkovú škodu, ktorá vznikla v priamej súvislosti s nesprávnym úradným postupom.*“. K tomuto ústavný súd uvádza, že všeobecné súdy pri rozhodovaní o sťažovateľmi uplatnenom nároku na náhradu škody dospeli k záveru, že nie je daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom Správy katastra Levice a vznikom škody. Uvedené teda znamená, že všeobecné súdy nepovažovali trovy vynaložené sťažovateľmi v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti za vzniknuté v priamej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, preto trovy

nepredstavujú škodu, ktorá vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu a ktorú by mal žalovaný sťažovateľom nahradiť. Okolnosť, že všeobecné sudy vo veci sťažovateľov dospeli k záveru o neexistencii príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, sama osebe nepredstavuje odklon od rozhodnutí najvyššieho súdu, na ktoré sťažovatelia poukazovali (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 194/2010, sp. zn. 1 Cz 41/1990), pretože tieto pre záver o existencii nároku na náhradu škody vyžadujú, aby trovy boli vynaložené v priamej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, rozhodnutím. Navyše, predmetné rozhodnutia najvyššieho súdu sa týkali trov vynaložených obžalovaným v trestnom konaní, pričom výsledkom trestného konania bolo oslobodenie obžalovaného spod obžaloby. Rozhodnutia najvyššieho súdu teda vychádzajú zo značne odlišného skutkového základu, ako to je v prípade sťažovateľov.

37. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia označených práv uznesením najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

38. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov vymedzených v petite sťažnosti (zrušenie rozsudku, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2021

Roberta Šorla
predseda senátu